

vilde se paa noget, som ikke vilde have saa overordentlig stor Betydning for Landbruget, men som vilde skade Forbrugerbefolkningen, — ud fra disse Overvejelser naaede jeg til det Resultat, at det var rigtigst at fremsætte det Lovforslag, som nu ligger paa Tingets Bord, og som har faaet Tilslutning fra alle Sider.

Jeg skal altsaa paa ny til det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Hedegaard) sige, at jeg hører til dem, der anser en Genoptagelse af den danske Flæskeeksport, navnlig til England, saa snart gunstige Betingelser er til Stede derfor, for saa vigtig og betydningsfuld, at enhver Overvejelse, som kan føre til Muliggørelsen heraf, ubetinget bør mødes med Velvillie. Jeg vil gerne føre denne Bemærkning: „Saa snart gunstige Betingelser er til Stede“, videre overfor det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich). Det ærede Medlem siger, at Ministeriet har et stort Maskineri, som det er vanskeligt at faa til at gaa rundt, og som trænger til Fornyelse eller rettere sagt til at blive standset, efter det ærede Medlems Opfattelse saaledes, at man kunde komme til fri Handel i Stedet for den centraliserede Eksport. Det ærede Medlem maa tilgive mig, men her ser han forkert paa Tingene. Det er ikke nogen centraliseret Eksport fra dette Lands Side, som er Hindringen for Øjeblikket. Det ærede Medlem nævnedes daarlige Smør; men for Englands Vedkommende er der en eller anden Statsmonopolordning vedrørende Indførsel af Smør, saaledes at ingen anden end den engelske Regering kan indføre Smør. Det har altsaa kun ringe Interesse for den enkelte danske Landbruger eller Købmand, om han vil kunne begynde at sælge, for han vil kun kunne sælge til en enkelt Aftager, og overfor denne Aftager er der ingen, som kan forhandle bedre end det samlede Landbrug. Jeg gør yderligere opmærksom paa, at det jo ikke er Staten som saadan, der forhandler med England om Salget af Smør, men det danske Mejeribrug, og naar Eksporten i nogen Tid har været standset, er det, fordi disse Forhandlinger mellem det danske Mejeribrug og England har været førte og maatte føres, indtil Mejeribruget opnaaede Tilsagn fra England om en rimelig Pris. Der tilbødes af den engelske Monopolkøber en saa lav Pris, at det ærede Medlem fra Præstø sikkert ikke vilde mene, at det danske Landbrug havde gode Kaar ved at faa den Pris. Derfor maatte Mejeribruget forhandle videre, indtil det nu har opnaaet

en Pris, som maa anses for at være rimelig. Den Pris, som nu tilbydes fra England, er ca. 5 Kr., saaledes at der, naar Hensyn tages til andre Eksportpriser, bliver en gennemsnitlig Smøreksportpris af 6 Kr.

Forholdet er altsaa dette, at til Opnaaelse af fri Handel hører ikke blot fri Handel i Udførselslandet, men ogsaa fri Handel i Indførselslandet. Jeg har haft Lejlighed til i disse Dage at føre Samtale med Formanden for Smøreksportudvalget, Mejeriorganisationernes ledende Mand, Hr. Forpagter Niels Porse, og jeg tror, at han ser nogenlunde forhaabningsfuldt paa Situationen, idet han mener, at naar vi kommer noget længere hen, vil man i England gaa bort fra den monopoliserede Stilling, Staten har med Hensyn til Importen, og over til en mere fri Handel, rimeligvis til en Ordning som den nuværende i Danmark, altsaa at Staten kun sørger for et mindre Kvantum til en bestemt Pris og overlader Forbrugerne at købe til fri Pris, hvad de i øvrigt maatte ønske.

Maa jeg i Anledning af, at det ærede Medlem ogsaa nævnedes Kartofler, gøre opmærksom paa, at det er ikke den danske Stat, som for Øjeblikket ønsker at centralisere Udførselen af Kartofler. Den danske Stat har haft liggende fra den Tid, da den søgte at stimulere Produktionen i indeværende Aar og derfor tegnede Kontrakter med Producenterne, et vist Lager, som den har afhændet, men sandsynligvis ligger Landbruget inde med et Overskud af Kartofler, som det kunde ønske at udføre. Det er Landbruget, som gennem sine Repræsentanter i Ernæringsraadet beder Staten om dens Bistand til at faa denne Eksport i Gang. Og hvorfor? Fordi der for den anden Parts Vedkommende ikke er fri Handel til Stede, men en Monopolisering, og der er ogsaa andre Forhold, som gør, at den enkelte Købmand eller Landbruger aldeles ikke kan faa sine Varer solgt paa en saadan Maade, at han kan være tjent dermed. Derfor beder man Staten om Bistand. Efter min Mening kunde Staten ikke træde ind i dette Forhold, hvor der er en stor Risiko til Stede, og være Landbrugerne behjælpelig paa anden Maade end saaledes, at Risikoen laa hos Sælgeren. Men der er slet ikke hos den danske Stat Ønske om en Centralisering af Eksporten. Til det ærede Medlem fra Præstø kan jeg sige, at jeg fuldtud deler hans Opfattelse af det ønskelige i, at den danske Landbrugs-